

VANDRINGSMANDEN

Træt en vandringsmand til hjemmet kom,
 efter at have vandret verden om,
 I det håb, hans pige var ham tro,
 gik han hen at købe blomster fro.
 I det håb, hans pige var ham tro,
 gik han hen at købe blomster fro.

Gartnerkonen var ham straks bered'
 fulgte ham alt til sin have ned,
 og med alle blomsterne hun brød,
 tårer ned ad hendes kinder flød.

„Hulde kvinde, hvorfor græder du,
 græder du for dine blomster små,
 græder du for rosen smuk og rød?“
 „Nej, for ham min tåre altid flød. -

Thi min tåre gælder kun min ven,
 som er rejst til fjerne lande hen.
 Hvorfor hæfter du så stift dit blik
 på den ring, jeg af min elskte fik?“

„Vennen din, som rejste bort, er mig,
 rejste bort og stolede på dig.
 Hvorfor har du ikke holdt din ed,
 da du svor mig tro og kærlighed. -

Tro og kærlighed du ikke har,
 blomsterne du trofast plejet har;
 giv mig derfor, før vi skilles må,
 en buket af martsviolener blå. -

Med violbuketten i min hånd,
 vil jeg vandre hele verden om,
 til mit øje træt må lukke sig,
 så farvel, farvel, forgløm mig ej!“

Træt en vandringsmand til hjemmet kom ef-ter ha-ve vandret Verden om
 i det håb hans pi-ge var ham tro gik han hen at kø-be blomster fro, fro.

(efter Kirstine Rasmussen, Jordløse.)

